

Cena edne številke dinar.

Poštšina v gotovčini plačana.

LETO XX.

MARIJIN LIST. št. 9.

SEPT. 8. 1924.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list. Vrejšje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti :

KLEKL JOŽEF, vp. pleb. v ČRENDOVCIH, Prekmurje.

Cena na leto doma 10 Din., v Ameriko 50 Din.

Naročniki so deležni sada več jezernih sv. meš i dobijo k listi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga, tak doma kak v Ameriko.

Dari.

Dva lakti svila je poslala Grůškovnjak Roza rojena v Žižkih iz Chicage, na obleko Marijine podobice v Črensovskoj cerkvi. Marija povrni obilno te lepi dar, ki je izročen vlč. g. Čačič Jožefi plebanoši.

Na podporo M. lista so darüvali v dinarah: Antolič Marija Rakičan 5, iz Dugevesi: Slivnjek Štefan 5, Tivadar Bara 5, iz Ižekovec: Zver Marija 10, Kůhar Slava 5 Din. V imeni sirot Bog plati!

Pravile podružnice „Svete Vojske“ proti pijanosti i razvůzdanosti. (Dale.)

§ 4. Podrobno delo.

Podružnica vporabla v svoj namen sledeča sredstva:

1. Proba naj pridobiti vnogo članov.
2. Povčůje naj ljůdstvo o škodlivosti opojnih pijač.
3. Prireja v te namen shode, *predavanja*, prireditve, izlete itd.
4. Razšerja naj treznostne i vzgojne *spise*: časopise, knige, plakate itd.
5. Odpravla naj *pivske navade* pri vseh mogočih prilikaj: pri kůpčijaj, cerkvenih i svetnih slovesnostaj, krsti, fermi, gostůvanjaj, pri kerminaj itd.
6. Skrbi za ozdravlanja i rešitev *pijači vdanih ljůdi*.
7. Vpliva naj na stariše i zgojitele, da zgajajo *mladino* popu-noma zdržno i jakostno.
8. Vpliva naj na delodajalce, da pospešůjejo treznost i da delavcom ne davajo samo opojnih pijač, posebno ne žganice, nego drůga krepčila: sad, mleko, brezalkoholne pijače i primerne jestvine.
9. Razširja naj med ljůdstvom navuk o pripravlanji *brezal-koholni pijač* i pospešůje njůvo izdelavanje i odajo.
10. Posebno naj dela na to, da se sad ne bo pretvarjao v alkohol: v mošt, ár je drůgoga vino že preveč, še dosta menje pa v čemerno žganico; nego naj se hasnovito porabla za ljůdsko prehrano.

Nevtepenoj sladkoj materi!

Milošča svete Device je nezmerna. Zato pozdravlja Gabriel predvsem Devico rekoč: Zdrava, milošče puna, ki si svetla nebesa. Zdrava, milošče puna, z vnogimi jakostmi okrašena Devica. Zdrava, milošče puna, ki si zlata posoda z nebeskov manov. Zdrava, milošče puna, ki s sladkostjov večne vretine napojiš žedne. Zdrava, najsvetejša Mati nevtepena, ki si rodila Kristuša, ki je pred tebov. Zdrava, kraljevski škrlat, ki si nebe i zemlje Kraljá oblekla. Zdrava, knjiga nepregledna, ki si Reč i Sinū Oče za čtenje dala sveti. (Sv. Epiphaniј pūšpek: Oratio de laud. S. Mariae Deiparae.)

Daj ga tūdi meni čteti . . .

Daj ga smeti celga meti . . .

Daj ga meti . . . Daj živeti . . .

Mi za Njega! Daj trpeti . . .

Daj i vmreti mi za Njega!

Lepšega od Njega nega!

On je večna radost nebe . . .

Naj mam Njega, on pa mene!

Sladka mati, tvojga Sina

Ki si, Deva Ga rodila

Daj mi čteti, daj mi meti

Na tom i na drugom sveti.

Srčen.

Krščanski navuk.

I. Zápoved. — Marijino nadčastenje.

Bl. D. Marijo bole častimo, kak vse angele i svetce. Ali zato je nigdar ne molimo. Kaj takšega misliti samo bi že greh bio. „Dev. Marija se toti jako časti,“ pravi sv. Epiphani — „a moli se pa samo Oča, Sin i sv. Dūh.“

Pitanje nastane zdaj, zakaj častimo mi tak močno Bl. Dev. Marijo? Odgovorimo, zato, ar je ona boža i naša mati. Od svetcov

smo čuli, ka so boži prijatelje i ka Boga počasti tisti, ki nje počasti. O koliko bole počasti zato Boga tisti, ki poštuje Bl. Dev. Marijo, ki je več, kak prijateljica boža, ki je prava mati njegova. Čast, štero njej skažujemo, Sini skažujemo. Kem raj ma što mater božo, tem raj ma tudi dobroga Boga. Tisti svetniki so dosegli največšo diko v nebi, ki so najbolje vrelo častili Bl. D. Marijo.

D. Marija jc pa tudi naša mati. Materi pa ide večša ljubav, kak bratom i sestram. Zato častimo njo bole, kak angele i svetce. Sv. Janoš je pod križom zastopao vse duše, pravi sv. Augustin, kda je vreden bio čuti od vmirajočega Zveličitelja. Njemi bridke, nam sladke reči: „Glej, mati tvoja.“ (Jan. XIX. 27.) Zato je D. Marija postala mati nas vseh i služi vseh nas posebno ljubav. Dajmo njej to ljubav! Dajmo njej svoje srce! Dajmo njej vse svoje, naj daruje to vse s sv. Jožefom vred Jezusi, milomi Sineki, našemi Zveličiteli, ka pride do zmage njegova sv. Maticerkev, ka vse duše pride na spoznanje pravice i večno zveličanje.

Predga g. Klekl Jožefa, vp. pleb. jul. 13. v Dekležovji na novo mešo g. Jerič Ivana.

„Pridi i daruj svoj dar.“ (Mat. V. 24.) Na denešnje nedelo nam je sv. Maticerkev dve lepivi roži vtrgnola, da bi jivi sprejeli i si ž njima okinčali svoje duše. Prva diši iz molitve denešnje nedele, v šteroj nam prosi takšo lubezen do Boga, da bi ga v vsem i nad vse ljubili i ž njov dosegli tiste obečane, večne dobrote, štere prekosiyo vse naše žele. To drugo rožo nam pa kaže v denešnjem evangeliumi, gda nam naznanja, kak globoko i nežno moremo ljubiti svojega bližnjega. Sam naš boži Zveličiteo nam kaže, nam trga te lepe rožice lubezni do bližnjega, ki je iz te lubezni svoj boži žitek dao za nas. Krščeniki! Sam Bog nam veli, da je lubezen do bližnjega tak lepa roža, da njoj škodi, če se že samo razčemerimo nad bližnjim; cona, špot jo težko vrazi, srd jo pa vmori. I gda jo mori, sebi vužge ogenj gehenne, šteri bo goro, kak dolgo bo živo Bog lubezni; — te pa ma kralstvo, šteromi ne bo konca — večni je On. Ja, tak lepo, tak nežno, tak gingavo, tak plemenito je stvoro Bog i zapovedao nam držati lubezen do bližnjega, da njemi niti dara ne trbe, *ki se z oltara daruje*, — ne, niti devištva, niti mantrništva, niti vse vrednosti za sirote, ja niti sv. meše i prečiščavanja ne njemi trbe; ne sprejme teh darov i nikših iz rok onoga, ki nema v svojem srci lubezni

do bližnjega. Zato pravi lübi Jezuš takšemi človeki v denešnjem evangeliumi: „Püsti svoj dar pred oltarom i idi prle se pomirit s svojim bratom i te pridi i darüj svoj dar.“ (Mat. V. 24.) Vu vsem i nad vse lübiti Boga, bližnjega pa tak sladko i vroče kak sebe — to sta rožici Matercerkve na denešnje nedelo.

I naj se nam tevi lepivi rožici lübezni do Boga i do bližnjega ešče bole dopadneta i nam būdita šče vekše zanimanje, nám jivi kaže Bog dnes v nekšoj posebnoj podobi, vu krasnom šopki prve sv. meše ednoga našega slovenskoga mladenca. Glejmo mi dnes to lübezen! Glejmo: 1) kak velko, smileno lübezen nam nakloni dober Bog, gda nam pošle novomešnika, 2) kak velko lübezen do bližnjega opravlja On po njem. Glejmo to dvojno lübezen i navčimo se po njoj lübiti dobroga Boga vu vsem i nad vse, bližnjega pa kak samoga sebe. Z Dev. Marijov in sv. Jožefom te prosim Jezušovo Srce, blagoslovi moje slabe reči.

I. a) „Bog je lübezen“ (I. Jan. IV. 8.) pravi Sv. Pismo, to je, pravi On sam. On drügo, kak lübiti, ne ve. Če ravno da njegov oblak ne samo roso, nego tūdi točo, če ravno trosi njegov angeo po zemli ne samo rože življenja, sreče i zdravja nego tūdi trnje betegov, küg, nesreč, pomorov — čeravno odpira njegova roka ne samo nebeska vrata za veselo večno življenje, nego tūdi vice za časno strašno, pekeo pa celo za večno trpljenje, li ga vodi povsod samo lübezen. O kak bi izgledala naša kaštiga, gda nas vdari njegova pravica, če to ne bi sprevajala njegova smilena lübezen? Takša bi bila njegova kaštiga brez njegove lübezni, da bi se nam vsigdar žgeči ogenj večnoga pekla zdeo za hlad proti njoj. Sama lübezen je Bog. Drügoga, kak lübiti, ne ve. Posebno nas pa lübi te, gda nam pošle novomešnika. Vsa lübezen boža je neskončna, ali ta pa je ined gorovjom njegove lübezni te najvišiši vrh. Lübleni Jezuš nam naznanja višek te lübezni s temi rečmi: „Bog je svet tak lübo, da je dao svojega jedinorojenoga Sina, da štošteč v Njega verje, se ne pogübi, nego ma večno življenje.“ (Jan. III. 16.) To je najvekša boža lübezen, ka nam je svojega Sina dao. I gda nam pošle novomešnika, ponovi to svojo lübezen, ar nam te vsigdar znova pošle svojega Sina na svet. Gda novomešnik pred oltar stopi, ponovi se znova Kristušov prihod na zemlo. Če nega mešnika, Kristuš ne pride na zemlo, ne na vso zapoved vseh oblastnikov zemle; ne ga; a na par šepetajočih reči mešnika ga angeli sprevodijo na oltar, kak v tistoj tihoj betlehemskoj noči v krilo deviške matere. Brez mešnika ne Kristuša, pa tūdi ne njegovih milošč i blagoslovov. Če ne pošle Bog na svet več novomešnikov, kak stari vözmerjejo — se

poslušijo na nesrečni dušaj človečanstva grehi nečistosti, pijanosti, nevoščenosti, srditosti i vsi drugi. Krv Jezusova ne more teči več na nje i se zgodi, s čim se je smileni Jezuš protio židovom: „I vu svojih grehaj bodete vmrli.“ (Jan. VIII. 21.) Ne bo grehov odpuščenja, voda krstnoga stūdenca se ne bo ločila od vode vaših strūg, vaše Mūre, dete ne bo prerojeno za večni žitek, ar ne bo koga, ki bi krsto i včio krstiti, i na beteznika lahko zlijete polovnjak olja i njemi položite vu vūsta sto hoštij — ne dobi olejšave, ne popotnice. O, če Vam dober Bog ne pošle novomešnikov, nede vam kazao večni posvet na tabernakel: Jezusa ne bo tam, bolečine svojega srca ne bodete mogli vlejati v njegovo Srce, Jezusovoga srca ne bode več živoga na zemli. — Ja, če ne da Bog novomešnikov, ne poslušī se več skuza žalostnoga srca i lūbezen deviških dūš vmerje, ar ne bo kapao več krūh angelski iz nebes i vino, štero device rodi, se na oltaraj ne bo več pretakalo. Če nede več novomešnikov, bo celi svet trpo muke mantrnikov, ž njimi de pa slūžo muke pogūblenih, ar brez dūhovnikov ne bo gorela lūbezen na njem i ne bo gorela lūbezen v njegovih dūšaj. — Oh kak žalostna a istinska podoba je to! Vera nas vči na to, vera Kristušova! Oh kak vesela istina je zato, da nam dober Bog višek svoje neskončne lūbezni ponūdi, gda nam pošle novomešnika. Kristuš je pravo dūhovnikom — apoštolom: „Kak je mene poslaao Oča, pošiljam jaz i vas.“ (Jan. XX. 21.) I po njegovom apoštoli sv. Pavli glasi sv. Dūh od dūhovnikov: „Na mesto Kristuša smō poslani, kak da bi Bog opomināao po nas (II. Kor. V. 20.) i „vsaki naj nas ma za slūžabenike Kristušove i delivce božih skrivnosti.“ (I. Kor. IV. 1.) Ja, Kristušovi namestniki so, njegova oblast je v njih; če njih nega, Jezusa nega i delo zveličanja se nemore nadelūvati. Zato pa verne dūše zdignita svoja srca z zahvalnoštijov k dobromi Bogi, ka nam je njegova lūbezen pali poslala ednoga novomešnika.

II. b) Glejmo mi zdaj to drūgo cvetko, štero nam ponūja na denešnjo nedelo sv. Maticerkev, najmre lūbezen do bližnjega, štero goji dober Bog v slūžbi dūhovnika. „Navčite se od mene“ — je pravo Jezuš — „smilenost ščem, pa ne daritve.“ (Mat. IX. 13.) Smilenost šče viditi Jezuš v deli svojih dūhovnikov. Da bodo njegovo lūbezen iz svojega lūbečega srca po smilenosti delili, na to so pozvani. Na lūbezen so pozvani, drūge dužnosti nemajo. Smilūvati se morejo ovcam, štere lūbijo. Pa dūhovniki to delajo. Milostivnosti dela so dvojna, dūševna in telovna, ino oboja zvršava dūhovnik v popolnoj meri po svojem pozvanji. Lačne nahrani, žejne napoji, gole obleče, tūhince na stan prejme,

ne samo te, gda njim z delom ali penezi pomaga v njūvoj telovnoj potrebsčini i te gda glasi Gospodovo zapoved: „Smileni bodite, kak je vaš Oča nebeski smileni“ (Luk. VI. 36.) i s svojimi rečmi gene smilena srca, da potrebnim pomagajo, nego tūdi te, gda spovedava i prečiščava, kajti človek nema samo tela, ma šče imenitnejši deo: dūšo nemrtelno tūdi. I ta je dostakrat na smrt žejna i lačna i od doma nebeskoga Oče odtrgana. Gostokrat je to, vsele, gda je v smrtnom grehi i dūhovnik jo nazaj pripela, ubogo, nago dūšico i jo obleče v obleko milosti po sv. odvezi i oslabileno okrepi pri božem oltari. — Pa što je prvi pri betežniki s tolažbov! Ne lahko dūhovnik? Pa voznike lahko ne oslobaja on, gda kak dūhovnik vōz nesrečne robe vči na pokoro, ka dobijo okrajšano vozo ali če te ne, pošteno življenje, da se več vrata temnice za njimi ne zapirajo? I što je pri pokopi vsakoga mrtveca navzoči? Ravno dūhovnik. Vsa sedmera dela telovne smilenosti zvršava dūhovnik v popolnom obsegi, gda opravlja svojo službo. Pa od teh ešče popolnejše deli sedmera dela dūhovne smilenosti. Dvojlivim svet, tanač, nevučenim navuk, žalostnim tolažbo, blodnikom karanje on da pri vsakoj spovedi i pri vsakoj predgi; razžalivcom odpūsti, gda deli brez razločka vsem blagoslov, posebno pa te, gda grehe odvežuje, ar dūhovnika nikaj tak ne razžali, kak greh, šteri razžali njegovoga Gospoda Jezusa Kristuša; krivice mirno prenaša, gda ne zapūsti svojega delokroga, čeravno je plača njegovih trūdov samo trnje nezahvalnosti; za žive i mrtve pa moli pri vsakoj sv. meši i vsaki den, gda zvršava svoje okoli poldrūgo vōro trpeče dūhovniške molitve, zvane: brevir, štere pod odgovornostjov smrtnoga greha ne sme ni en den opūstiti brez istinskoga velkoga zroka. Vsa služba dūhovnikova je ne drūgo, kak lūbav, den za dnevom ne dela on drūgo kak trga i trosi rože smilenosti vu srca svojih bližnjih. Vsaki dūhovnik, ki žive po svojem pozvanji lahko pravi od sebe kak sv. Job. „Z destinstvom je rastla v meni smilenost i z menov se je porodila iz materne utrobe. (Job. 31. 18.)

Če je po Jezusovih večnoistinskih rečaj blaženi tisti, ki je smilenoga srca „Blaženi so smileni, ar smilenje dobijo“, (Mat. V. 7.) o kelko bole je blažen i bo blažen dūhovnik, ki skoz celo svoje življenje ne dela drūgo, kak smilenost deli. — Srečna mati, ki si ga rodila, srečni oča, ki si ga odgojio! O najsrečnejši dūhovnik, ki ostaneš skoz celo svoje življenje smileni po rednom spunjavanji svojih dužnosti.

Pred petimi leti — na risaosko nedelo — so trije potniki šli mimo te vaše cerkvice. Mürski vetriček se je zmenjao z zastavov

štera je visila ž njenoga tōrmeka i glasila radost širnoj okolici. A potnike je zastava globoko v srce ranila i veselje, štero je naznanjala, je v njih zbūdilo jočečo žalost. Nemo so šli mimo nje, a tem bole glasno so v srci molili, da se radost hūdogā dūha potere i spremeni v božo radost. Bolševiki, pijani od veselja, ka so ostali na vlasti i premagali vstajo, so obesili rdečo zastavo na to cerkev sv. Štefana krala, naj s stem naznanijo sveti, ka so oni Boga tūdi premagali. Nego zgodilo se njim je, kak sv. Pismo pravi: „Ki prebiva v nebi, se bo smejao ž njih“ (Ps. II. 4.) Za dva meseca po tem se je potopila v valove Tise oblast tistih, ki so to šče nad Bogom i njegovov cerkvov šteli zvršavati. Trije potniki so pa najšli gostolūbno streho v toj občini, štera je dva spravila nazaj, odked sta sprevodila tretjega, toga tretjega pa, šteroga je štela bolševiška oblast usmrtili, kak vnoge drūge brez krivde, je spravila ta gostolūbna hiša srečno prek Mūre. Sin te gostolūbne hiše je šteo drūgi den v edno svetsko slūžbo stopiti. A nekaj ga je gnalo k Mūri, gda je njegova sestra potnika rešūvala z morilne roke bolševikov i ga spravljala prek Mūre. Srečao je tū potnika i ne šo drūgi den v slūžbo. Dnes je on naš novomešnik i njegov predgar je tisti potnik, koga je gostolūbna Jeričova hiša te žalostne i prestrašene, a zdaj vesele i za smilenost poplačane občine: Dokležovje, rešila. — Zakaj sam to omeno? Naj vidite, da dober Bog drži svoje obečanje i plača smilenje s smilenostjov, ar je ta občina i v njoj hiša Jeričova rešila njegovoga dūhovnika, sta dobile za dar najvekše smilenje: novomešnika. Pa iz povedane zgodbe šče nekaj sledi, to najmre, da Bog za dar dūhovnikov to zahteva od nas, da smo smileni do njih. Ka to pomeni, ka bi smileni bili do dūhovnikov? Mogoče to, ka bi njim dare prinašali? Bog ne daj, ka takšega misliti! Do dūhovnikov ste te smileni, če vi vzemate njuve dare, ne pa či njim vi svoje poklanjate. Za dūhovnika ne vekše razžalitve, kak če se njegov dar zavrže. „Deco sam odgojio i povišao, a ta me je zavr gla.“ (Izaija I. 2.) „Mene stūdenec žive vode so zapūstili i si kapnice skopali, kapnice predrte, štere ne morejo držati vode“ (Jer. II. 13.) se toži Vsemogočni pri Izaiji i Jeremiji. Ar so Izraelci zavr gli njegove neskončno vredne dare — i se zadovolili z nikaj vrednimi sveta i hūdogā dūha, zato se toži dober Bog. I ravno to boli tūdi njegovoga namestnika, dūhovnika. Zato vse, samo to ne včinite drūgi krščeniki, da bi zavr gli dūhovnikov dar. On vam ponūja odpūščenje grehov; on vam poklanja od vseh lepot sveta lepšo obleko na dūšo: miloščo posvečūjočo; on vam dava Agnjeca — ne človečega — božega, ki odjemle grehe sveta i da žitek veki-

večni, žitek neskončno blaženi; o dušice ne zavržite njegovih darov! Ne zavržite darov duhovnikovih, sprejmite odpuščenje grehov, sprejmite njegove navuke, spovedi, prečiščavanja, sprejmite njegova karanja, njegovo vodstvo, da ne merjete, nego živete. O ne zavržite darov duhovnika! Zakaj ne zavržite? More biti zato, naj ne bo razžaljen? Ne. On je vaje trpljenja, ve je križ njegovo življenje. Ali zato ne bi zavrgli njegovih darov, da s tem sebi ne bi povekšali kaštig i ne zmenšali plače? Na zato, ne zato! Zato ne zavržite njegovih darov, ka ne bi Jezusa zavrgli, ka ne bi Križanoga osramotili i njegove tužne matere. On, vaš sodec je najmre pravo od duhovnikov, ka njega zavrže, ki nje zavrže: „Ki vas zavrže, mene zavrže“ (Luk. X. 16).

III. V evangeliji sv. Mataja čtmo od ljubljenoga Jezusa to: „Gda je vido narod, se je smilüvao nad njim, ka je v takšoj nevoli i raztrošen kak ovce brez pastera. Te je pravo svojim vučnikom: žetev je toti velika, ali delavcov je malo. Prosite zato Gospoda žetve, da naj pošle delavce na svojo žetev“ (Mat. IX. 36—38). Čüli ste, kak neskončno veliko lübezen kaže Bog do nas, gda nam pošle novomešnike; čüli ste, da bi bila neba zaprta i samo pekeo odprt, da Jezusa ne bi bilo na sveti, če dober Bog novomešnikov ne bi pošilao; čüli ste, da je duhovnikovo življenje nepretrgana vršitev duševne i telovne smilenosti — i čüli ste, da je vaša dužnost za te veliki dar ne drugo, kak sprejeti tiste bože dare, štere vam duhovniki ponüjajo. Čüli ste, dragi krščeniki, i sad teh lepi reči, štere ste čüli, v punoj meri ostane pri vas, če spuniti, ka vam dober Jezus narača: „Prosite Gospoda žetve, da naj pošle delavce na svojo žetev“. Molite za duhovnike! Ne gledajte na slabo škatlo, nego na zlat, šteri je v njoj. Ne gledajte na slabosti duhovnika, ki je človek kak vi, nego na zlat, ki je v njem, na čast, ki jo nosi za vas, na oblast, ki jo završava za vaš večni žitek — i molite za njega! Potolažite se! Nigdar ne molite telko za sebe, kak ravno te, gda za duhovnike molite, ar gda za te molite, te si prosite vse milošče i ne samo par, vse milošče za svoje večno zveličanje. Nigdar ne idite zato iz cerkve, da ne bi bar toga kratkoga zdihlaja napravili: „Srce Jezušovo, daj nam duhovnike i posveti njüva srca.“ Vsako nedelo i vsaki svetek, sv. mešo za vas slüžijo vaš duhovni paster i molijo za vas — vi pa? Povrnite to lübezen, vsako nedelo i svetek, gda se slüži sv. meša za farnike, zmolite bar edno Zdravo Marijo za svoje duhovnike. V knjigi „Hodi k olt. svestvi“ najdete tüdi primerno molitev za to. Dnešnji den pa molimo vsi za našega novomešnika, koga je Bog na poseben način pozvao

v svoje svetišče. Rojen je leta 1891. t. j. v 33 leti svoje starosti je postao mešnik, ar se je komaj 20 let star začeo včiti med oranjom. V ednoj roki je držo knigo, z drugov pa plüg, ar so stariše ne bili bogati. Za tem pa je taki šo v boj i na fronti je pretrpo vse grozote do konca. A gda je prišeo domo na konci l. 1918 — je zavolo svoje lübezni do svojega ljudstva mogo za tri mesece že znova zapüstiti svojo rojstno hišo i jesti z vnogimi drugimi vred krüh pregnanstva. — Pa vendar ga vidimo, dnes pri božem oltari. Kak to? Bog ga je posebno vodo, čuvao, brano pa podpirao, da je v strelnih jarkaj, med pokanjom bomb, mogeo nadelüvati svoje večnje i kak vojak položiti izpit. Po pregnanstvi pa je bio sprejet v Št. Vid, gde je v ednom leti zvršo tri najviše razrede gimnazije z maturov, bogoslovje pa je zvršo v Maribori. Kak vidite iz toga kratkoga popisa njegovoga življenja, ga je dober Bog posebno vodo do svojega svetišča. Molite zato vsi za njega, da našim düšam na hasek dovrši dober Bog v njem svoje namene.

Dragi Ivan, dragi brat po Kristuši srce iz mojega srca, düša od moje düše — mi bomo molili za Tebe. Včini ti to tüdi za nas! Spomni se poleg sebe i nas svojih sobratov dühovnikov i sprosi nam miloščo, da goreči dühovniki ostanemo. Spomni se svojih starišov, oče i matere. O skleni pri svojoj prvoj sv. meši, gda obrvim primeš v roke Marijinoga Sina, skleni v njogovo detinsko srce svojo dobro mater, omeni njemi vso njeno lübezen do tebe, skleni v Jezušovo srce svojega očo, omeni njemi njegove trüde i ga prosi, naj njima plača lübezen i trüde s svojov lübeznostjov i ednok z večnim počitkom. Skleni v to srce brate, sestre, rodbino, znance i pajdaše, velke dobrotnike, posebno one iz begunstva, ki so ti odprli ne samo svojo hišo, nego tüdi svoje srce i prosi vsem Marijino varstvo za žitek i smrtno vöro. Skleni v Jezušovo Srce, gda je obrvim zagledaš, svojo veselo občino, prosi njoj miloščo, da za dar prve sv. meše naj je s smrtnim grehom nigdar ne razžali. Skleni v Srce svojega Boga, koga namestnik si postao, svoje ljudstvo, svojo domovino, vse zadeve sv. kat. Matercerkvi. Spomni se na svoje pokojne i vse vmirajoče i prosi vsem vse, o prosi nam vsem vse, prosi i sprosi nam vse naše: *dobroga Boga. Amen.*

Pred žalostnov Materjov.

Če venec bodeči mi glávo obdaja,
so misli mi čarne, vse premagava:
či v zburkanom srci valovje razsaja,*
se v krvi potapla, bridko zdihava,

te k Onoj podignem oči krvaveče,
Ki mečov ma sedem, Ki rada pomaga,
Ki razmi molitvico dūše trpeče,
Ki pravi mi: Trpi, ar tūkar je zmaga!

Poprejšnja težavna pot zdaj mi je gladka,
pogled se razširja v daljavo,
najvekša bridkoba postala je sladka.

Trpljenje je moje trpljenje vojaka,
ki misli v obečano slavo,
v njo verje, v njo vūpa, že vidi in' čaka.

*) razsaja = divjá.

Radoslav

Razgled po krščanskem sveti.

Iz misijonske hižice. Mladi mož je že tretjič potrko na misijonarova vrata. Mati njemi je na smrtnoj posteli bila. Oča je kristján, on, njegova žena i deca vsi so kristjáni. Samo mati se nikak ne mogla odločiti, da bi zavrgla malikovanje. Se razmi da je to težki položaj za kristjansko družino, ki ne bi mogla dati svojoj materi cerkvenoga pokopa.

— *San fu*, povej mi, kak bi se dalo jo pregovoriti, da bi konči v zadnjem hipi privolila v sveti krst?

— Se razmi, da brez njenoga privoljenja je nemoremo krstiti. Moliti trebe, da jo prvi žarki milosti nagnejo bar tak daleč, da se smiljuje svoje nemrtelne dūše. Na to pa njoj trebe vsaki den govoriti od te potrebčine.

— *San fu*, jaz sem dosta gučo i prigovarjao, a brezi uspeha. Nikaj nešče čūti od svetoga krsta, preveč je navezana na krive bogove.

Ka pa je pravila nato, da sem jaz poslo našo verovučitelico? Je bila zadovolna z njenimi pogovori?

Skoro, skoro bi včasi privolila da bi se dala krstiti. Ali zdaj se jako slabo počūti, zato se bojim da ne prestane noči, zato sem tūdi tak kesno prišo sem. *San fu* ali bi . . .

Da, da, da! Počakaj, da si vzemem vse potrebne reči s sebov i pality, ne vidiš, da je že devet vūra i tmica je močna.

Pet minut potom sta se v tmici skoz vozke vilice premikale dve čarni senci. Vila sva na desno i levo i na vse zadnje se podava v popolno temo vozko slepo vilico. Pot sva šlatala s palicov, a vendar sva večkrat cupnula v gnojnico. Na vse zadnje je mladi mož potrko na edna vrata. Komaj so se odprla, naj obda truma dece i drugih sorodnikov.

San fu, san fu! Tin Čü po yao!

Prijeli so me za obleko, roke i pelali v sobico, kde je bila beležnica. *San fu*, krsti našo babico, da bo tudi ona prišla v nebesa k Jezusi! Da, da. dečica šče nocoj bom krsto vašo babico, le bodite prepričani — jeli, mati, da ne samo ta dečica, nego vi sami šče bole želele. da vas jaz šče nocoj okrstim!?

Jok je nastao po celoj hiši, nevem ali od veselja ali pa od straha. Bolnica je spregovorila:

San fu, ah, kak je vendar to, da si v toj temnoj noči šo iz hiše ali se ti ne vnoža i se ne bojš?!

Ne mati! Kda se ide za rešitev duše — *san fu* — se ne sme bojati i se njemu ne sme vnožati. Mati, tudi vi mate dušo, nemrtelno dušo, ki se bo mogoče v kratkom časi mogla vrniti k Onomi, ki jo je vstvorio i ki ohranjuje vesolni svet, ki dovoli da toplo sunce izhaja nad dobrimi i hudovnimi. Te se pravi *Tin Čü — Bog*. On bo poplašao one, ki se poskrbijo za zveličanja svoje duše i pokastigao one, ki se neščo brigati za njo i ga neščejo pripoznati za svojega Gospodara.

San fu, san fu! reši mi dušo, reši me večne kaštige! jaz že dugo želem sprejeti sveti krst!

Pogovor je trpo dugši čas. Milost boža je vsikdar bole segala na dno duše i jo mikala za sprejem svetoga krsta. Nadenem si štolo, deca so me obdali: eden je sveto, drugi je držo posodico z krstnov vodov, tretji blagoslovljeno sol, stol . . . Duhovnik je molo iz obredne knjige exorcizme, Oča naš i Zdravo Marijo so vsi glasno molili na mesto bolnice.

Čas je prišo. — Mati šče ednok obžalujte vse vaše grehe!

Vsmiljeni Jezuš, smiluj se meni velkoj grešnici! . . .

Duhovnik je vzeo krstno vodo v roke, betežnica nagne nekoliko glavo i *Ana* ego te baptizo . . . *Ana* jaz te krstim v imeni Oča i Sina i sv. Duha. — Šče malo obredov i sveti krst je bio končani. Radost i veselje se je vrnolo v hišo. Betežnica se počutila dobro. Šče nekaj veseli pobožnih medsebojnih pogovorov i nato se misijonar poslovio z obljubov skorajšnjega obiska.

Vrata se zaprejo ino v temnoj noči po vozkih mokrih vilicaj okoli edenajste vure šlata z palicov pot na svoj dom mali v čarno obleko odet mož, zadovoljen da je znova rešo dušo i dao svetoj Cerkvi novo kotrigo.

Jožef Kerec

salezijanski misijonar na Kitajskom.

Junak krščanske ljubezni do bližnjega. „Osservatore Romano“ poroča, da je v Tucundubi (Para) v Braziliji po dugom, junaškom martništvu vmro apostol gobavih: Kapucin p. Daniel da Samarate. P. Daniel je nad 25 let delovao v braziljskih misijonaj. L. 1908. je med gobavci dobio to strašno bolezen tudi sam i joj je podlegeo. Zadnjih 10 let živo popunoma ločeno ob drugih ljudij, celo od lastnih sobratov, posvećujoć se popunoma dvorbi gobavcov v tucundubskom špitali blüzi Belema, kde

je tudi vmro. Gda se je prvokrat kazala na njem bolezen, je bio star 37 let i njegovi predstojniki so ga nemudoma poslali v Italijo, da bi tam dobo vso pomoč, štero more dati zdravniško znanje. Toda zdravniki so izjavili, da je vsaka pomoč izključena. P. Daniel se je nato napoto nazaj v Brazilijo, na poti pa je obiskao Lurd. Tam je molo: „Gospod, če ščeš me moreš ozdraviti.“ Tedaj njemi je odgovoro v notranjosti skriven glas: „Neščem, idi v miri! Meo boš drugo milost i tvoja bolezen bo v vekšo čast božo i v najvejši blagor tvoje duše.“ Od toga trenutka se je p. Daniel odpovedao vsakoj želi po ozdravljenji i se s pravov franciškanskov radostjov posveto službi v čast božo. Predstojniki so ga šteli poslati v zavod za gobavce v Pernambucu, kje je razvito cvetoče duhovno življenje, ka bi bilo nesrečniki gotovo v veliko olajšavo. Toda p. Daniel je znao za drugo gobavsko naselbino v Tocundubi, kje so bile duše šče bole betežne nego tela, kje so nesrečniki namesto toga da bi molili, so preklinjali, kje je bila razpasena velka pokvarjenost. Tū je šteo p. Daniel delati i vmreti. Njegovi predstojniki so njegovo želo poslušnili i ga poslali med gobavce v Tocundubi kak kaplana. Gobavci so ga sprejeli naravnost sovražno. Celo umirajoči so odbijali vsakšo versko pomoč. Samo tū pa tam se je dobo kakši gobavec, šteri je šče ohrano nekaj dobrega v srci pa je duhovniki skrivoma naznaniao vmirajoče, šterim bi se mogeo približati. V takšij razmeraj je delao p. Daniel osem mesecov. Na sv. noč 1914. je bilo prvokrat viditi nekaj gobavcov pri ponočnici. S tem je bio led prebit. Plameneča patrova lubezen, njegova neomajna, krotkost i dobrota sta pomali omehčale tudi najtrdejša srca i prejšnje bivališče, prokletih se je izpremenilo v miren i sveti krščanski dom. V sedmij letaj je p. Daniel podelo osemjezero sv. obhajl, meo osemsto predg, podelo šeststo poslednjih sv. (blj) mazanj i blag slovo petintrideset zakonov. Tela so prepadla, a duše so se razcvetale. To je bila tolažba p. Daniela. Vse, ka je bilo živoga okoli njega, v vseh sedemdeset h celicaj špitala, ie vido samo strašno razdejana človeča tela. Njegovo lastno telo je živo razpadlo: vūha ognjeno rdeča, nos razjeden, oči gnojne; na rokaj je meo šče samo zadnje člene palcov i oba kazaoca; ostale telo je bilo, izvzemši prste na nogaj, edna sama strašna gnojna rana. Izmed čutil njemi je ostao samo posluh. Trpo je strašne bolečine. Proti vsemi tomi je bio vsigdar veseo, vsigdar potrpežliv, vsigdar je hvalo Boga, da ga je osrečo s takšim begom. Dneva 25. marca t. l. je obhajao svojo mešniško 25. letnico, pri šteroj priliki njemi je poslaov sv. oča Pij XI lubeznivo pismo. Smrt je našla p. Daniela tak rekši v strelnom jarki. Ar dokež je mogeo poslušati kričanje okoli sebe, dokež je mogeo zdignoti roko na blagoslov, dokež njemi je bilo srce, da je mogeo ljubiti svoje nesrečne brate v trplnji, ne nehao izvršavati svojega duhovniškoga poslanstva. Vmro je zdelan do poslednje sile. Mantrnik — svetnik, junak lubezni do bližnjaga, kak jih rodi samo krščaustvo. Njegovemi spomini se klanja tudi veri sovražno časopisje.

Euharistični kongres v Amsterdami koncem julija je bio tak sijajen, da takšega zgodovina ne pozna. Mednarodno slavlje na čast presv. Rešnjemi Teli v velkom obmorskom varaši Holandije poveličalo 11 kardinalov, 13 nadpüšpekov i 28 püšpekov pa mnogo cerkvenih odličnjakov. Papa je poslaov svojega zastopnika

v peršoni kardinala Van Rossum-a, ki je holandski rojak. Sprejeli so ga s kraleskimi častmi. Celi varaš je bio v zastavaj, čiprav je mnogo prebivalcov protestantovske vere. Svečanosti so se zvršile v najlepšem radi. Pri sv. obhajali je bilo do sto jezer vernikov iz vseh krajov. Od jugoslovanskih püšpekov je bio navzoči nadpüšpek dr. Nikola Dobrečič.

Hercegovski sinövje — novomešniki. 15. julija je bio posvečen za mešnika kraljevi princ Jürij Saški. Včasi drügi den zatem je meo novo mešo v krogi svoje kraljevske družine. Novomešnik je bio na konci svetovne bojne brigadir (visiki častnik). Po bojni se je vpisao na vseučilišče, zatem se je pa posveto bogoslovni navukom v Freiburgi. — Dne 29. junija je pa prejeo mešniško posvečenje v Monavokom (München) princ Alban Lövenstein, ki je zdaj franciskan.

Pomirenje Srca Jezusovoga v Črensovcih. Meseca jula so peklenške roke oskrunile tabernakl Črensovske lepe cerkve, oropale njegov kinč, sv. hoštije i te razmetale ta pri cerkvi i na pot. Za to strašno grehoto je milo jokala cela fara i se odločila, da da javno pomirenje razžaljenomi Srci Jezusovomi. To pomirenje se je vršilo okt. 26. Okoli štiri jezero v globoko pobožnost vtopljenih dobrih düš je prihajalo v cerkev, gde je oltarsko Svestvo celi den bilo na molbo postavljeno. Po velikoj sv. meši je bila predga, štero so meli več g. Faflik Frauc pleb. od Sv. Bedenika. Niedno oko ne je ostalo süho i niedno srce hladno, gda so razložili nezmerno hüdobijo proti Srci Jezušovomi včinjeno i toga smiljenost. Po predgi je šla procesija po poti, kde so hüdodelniki šli z monstrancov i ciborijom. Procesijo so vodili domači g. plebanos i v tistih treh mestah klečečim jezeram dali blagoslov, kde so hüdodelniki razmetali svete hoštije. Pobožnost se je večer ob šestih dokončala z večernicami. Globoka, tiha molba vnogo svetih obhajil i istinsko sočütje z Zveličarovim razžaljenim Srcom je ladalo celi den i vüpamo se, tüdi potolažilo Jezušovo Srce, štero naj nam vsem bo smileno.

Romanja v Lurd leto 1923. Lansko leto je obiskalo Lurd 247 jezer romarov. Ozdravljenj je bilo 14. Število obhajancov 776 jezer, svetih meš pa 51 jezer. Med romari je bilo 5 kardinalov, 982 hercegpüšpekov i püšpekov.

Katoličani v Zedinjenih državaj. Chikaški list poroča od Zedinjenih držav: Katoličanov je 20 miljon i 100 jezer. Majo 212 vzgajališč za dühovnike, kolegijov i višjih šol, 297 opatij, kloštrov, 586 konventov i novicijatov, 608 osnovnih šol, 599 srednjih šol,

559 špitalov i zdravilišč, 594 zdravniških zavodov, 59348 redovnikov.

Katoličanske redovnice v Amerikanskih špitalaj. List „Amerika“ piše, da je v tom časi 20 jezer redovnic i bi jih moralo biti najmenje štirikrat telko, če bi štele zadostiti vsem potrebsčinam. V raznih šolaj vči do 90 jezer redovnic.

Uspeh socialdemokratske vzgoje. Zgodilo se je v Pečūhi. Inaše neke fabrike za leder so spravili k spovedi i svetomi obhajili. Eden inaš socialdemokratskoga mišljenja je vzeo najsvetejše iz vūst, zavio v robec i neseo v fabriko. Med delom je vzeo sv. hoštijo naprej i se je z nje pred tovariši norca delao. Celo stvar je zvedelo vodstvo i inaša so pozvali pred sebe. Te, da zakrije svoje hūdodelstvo, je raztrgao hoštijo i po dvori razlūčao. Vodstvo fabrike ga je včasi stiralo.

Smilena devica. Na Italjanskom je mela mati dovica sina edinca, šteri je zašeo na božno pot. Rob velikih telovnih grehov je postao.

V tistom varaši je držao predge P. Zuchi, oča Jezušove družbe, jako znameniti govornik. Tomi je mati potožila svojo žalost. Redovnik je tolažo mater, da bo on probao spreobrniti sina, samo najga pošle k njemi.

Dečki se je dopadnolo, da ga znameniti predgar da k sebi zvati.

Redovnikovo lūbezni puno obnašanje je vplivalo na mladenca. Poslūhno je, ka njemi je pravo i je oblūbo, da vsakši den zmoli „Spomeni se“ i da se za dva dni spove, če je hūdo grešio.

Za nekaj let je pāli P. Zuchi predgao v tistom varaši. Z blaženim smehom ga je pohodila mati.

Oča — je pravila — s hūdobnoga sina je postao angelski mladenec. Zahvalim Vam.

V prvoj vrsti priprošnji Device Marije zahvalite, njoj je pravo.

Nebi mogeo vsakši včiniti. Nenavadno svar je včino Russo Vince, katoličanski dūhovnik v Kaliforniji. Te dūhovnik je v zadnjih treh letaj s svojimi rokami gorpostavo edno cerkev. Najprle je sam napravo plan, nato napravo i žežgao cigeo i nato zozidao cerkev. Zdaj ešče sam šče napraviti edno vūro za tōrem, na vrh tōrma pa križ, šteri se bo dao razsvetiti z elektrikov. Tūdi oltare, klopi, stebre i vse drūgo šče sam napraviji.

Marijanski kongres v Ljubljani.

„Z ljublenim Sinom nas blagoslovi D. Marija!“ — je odmevalo po vulicaj iz jezero i jezero vŭst i oči nepreglednih vnožic so gledale na tvoj oltar, na tvojo podobo, pesem sto i sto grl je slavila tvoje ime i cvet slovenskoga naroda je pripogno svoje koleno pred Tebov, ki si kralica nebes i zemle, Zvezda zorjanska pomočnica kristjanov.

* * *

Mogočna četa 60 jezer Slovincov se je zbrala, da jo počasti, da osvedoči njeno slavo, njeno čast, da njoj podari svoje srce i se njoj zroči v varstvo. „Blagoslovi nas . . .“ so zezavali vsi: dŭhovniki, svetni gospodje; uradniki, kmečki možje z žŭlavimi rokami; varaške gospe, preproste vesničke ženice; mladenci, mladenke; ja, vsi, i so se trkali na prsa, na šterih se je svetilo orožje, ki je napovedalo boj sveti, njegovoj vkanlivosti, veselji, zapelavanji, svetnomi sovraštvi, gizdavosti, nadŭtosti, boj nečistim strastem, mesnomi poželenji — mala svetinjšica, na šteroj je „Žena z vencom iz dvanajstih zvezd i mesec je pod njenimi nogami,“ svetinjšica s podobov nevtepeno poprijete D. Marije, ki je patrona Marijinih drŭžb.

Marijanski kongres je bio pravo zmagoslavje. Pokazao je, da v srcaj vernoga slovenskoga lŭdstva žive Marijina podoba, da dnešnji materialistični dŭh ne je premagao kršćanskih idealov i da so junaki, ki so za svete istine naše vere pripravljeni pretrpeti vse.

Kongres naj bi sluŭžo k poŭivljenji kršćanskoga dŭha med slovenskim narodom. Velki sijaj, s šterim je bila cela prireditiv obdana, je bio samo zvŭnanjost — potrebna zvŭnanjost, ar je oznanjao veličastvo Marijino, njeno slavo — a jedro vsega je bilo; Prenoviti — vtrditi — srca po kršćanskih istinaj, iskati pot iz zamazanosti sveta k dŭševnomi ŭitki i postaviti fundament prenovlenomi ŭivljenji.

To je bio namen, i Marijinski kongres je bio tŭdi zamišleni tak, da bi tomi nameni odgovarjao. Zvŭnanja lepota, velki sijaj sta lŭđi privabila, jih navdŭšila, nŭva srca podignola i odtrgala od zvŭnanjega sveta i tak napravila pripravljena, da sprejmejo seme, štero bodo sejali v svojih govoraj različni govorniki na zborŭvanjaj. — Zborŭvanj je bilo veĉ, na šterih je govorilo vno govnikov. — Versko-prosvetno zborŭvanje je bilo za vse. Glavna miseo, ki se je povdarjala na tom zborŭvanji je, da bi vzlŭbili vsi kristjani Marijo, kak mater kršćanske edinosti, kak vkŭpno Mater

za može i mladence. Prvi govornik je slavio *Marijo — Kraltico Slovincov*. Njeno slavo oznanjajo cerkvice po Sloveniji i Marijina družba. *Biti Marijin sin bodi največša čast vsakoga Slovenca*. Drugi govornik je povdarjao, da so Marijine družbe prve pozvane boriti se za čat i razširjanje katoličanske cerkve. Zadnji govornik pa je podao miseo: Kotrige Marijinih družb pomagajo pri prenovitvi verskoga življenja, to so apoštoli! Tudi ženske i deklice — članice Marijinih družb so mele posebno zborovanje. Prvi govornik razpravlja: Marija i točasno žensko pitanje. To pitanje rešujejo dnesden vsi stanovi. Prav ga rešuje samo katoličanska vera, ki postavi ženi za zgled nebesko Mater Marijo. Ona je pravila: *vzhodni i zahodni kristjanov*. Posebi je zborovala Marijina družba „Glej dekla sem Gospodova!“ Tudi za marijine hčere to vala. Drugi govornik kaže Marijo — našo rešitev. Prosimo jo, da vodi tudi v zdajšnjoj pokvarjenoj dobi i nas reši vse nevole. V govori „Marija i zgojna sredstva“ se povdarja, da se morajo deca zgajati v strahi božem, po načelaj krščanskoga življenja. Zadnji govor „Kak naj delujejo Marijine kongregacije lubezensko“ pozove v spomin tiste sirote, ki nemajo matere, ki bi skrbela za njuvo blagoženost. Za te morajo skrbeti Marijine družbe, jih pelati k Jezušu, ar je Marija darovala svojega Sina za odrešenje vsega človečanstva.

Zborovali so tudi visokošolci i srednješolske kongregacije. Vsi govorniki povdarjajo velko važnost Marijine kongregacije. To je najboljša organizacija, ar vodi naravnost k Bogu.

Zlato seme krščanskih istin se je sejalo na kongresi i kapalo v dobro zemlo, ar srca vseh zborovalcov so bila pripravljena, da je sprejmejo. Marija, Ti pa sprosi od Sineka blagoslov, da seme vzklije i da zraste ž njega mogočno drevo, ki preplete s svojimi vekami ves slovonski narod, celi svet, — drevo krščanske lubezni do Boga i do bližnjega.

700 letnica vtisnjenja ran sv. Franciška v Črensovcaj.

V ndelo, 21. septembra je bilo. Vedro nebo je gledalo na nas. Svetlo sunce je pošilalo vroče žarke na zemlo i lehek vetriček je gibao razgreti zrak i prinašao malo hlada v žareči obraz.

Narava se je oblekla v svetešnjo obleko. Svetila je 700 letnico je obhajala; 700 let je najprej preteklo od tistoga časa, da je dobo sv. Francišek na svojem teli znamenje petih ran našega ljubega Odrešenika. I za to proslavo se je združila vsa narava. Sunce, štero je imenoval sv. Francišek za svojega brata, je poslalo svojo toploto, vetriček, ki je bio njegov bratec, njemu je pihlao v pozdrav i sploh vse ga je slavilo. Tomi slavljeni so se pridružili sini i hčere sv. Franciška — tretjeredniki i tretjerednice. Prihajali so od vseh strani z pozdignjenim srcem, puni svetih misli, nebeskih čustev i slavošpevov sojemi redovnomi oči. Velki, mali so se zbrali, da bi svetili. I so slavili. A ta slovesnost je bila tiha, merna, brez šuma, zvnanjega sijaja — slovesnost duš, pozdignjenih src. Kak da bi se bojali, da zbūdimo svojega oča iz globokoga 700 letnoga spanja, smo mučali, se skrivali i govorila so samo srca, samo duhovi so spevali veličastne slavošpeve. Človeška vūha so jih ne čūla, a on, ki je nad nami, jih je sprejeo z veselīm srcem i je poslušno goreče žele svoje dece, da pomaga sv. Materi cerkvi do zmage.

Nad 400 tretjerednikov je poklekno k stoli Gospodovomi i sprejelo Njega, ki je krao mantrikov, mož ran, gospodar vsega stvarstva.

Sprejemali smo reči večne resnice, ki sta nam jih polagala na srce včl. gg. lazarist Tumpej in voditeo tretjega reda v Črensovcaj, J. Klekl. Te navuke od sv. prečiščavanja, k šteromi moramo pristopati s poniznim srcem i od ran sv. Franciška, štere je dobo zavolo velke lūbezni do Matere cerkve, si ohranimo v srci. Častili bomo rane i prosili za sveto Cerkev, da bo rasla i se razšerjela na zemli i da zmaga nad poganstvom, brezverstvom i krivoverstvom, i da vse ljudi pridobi za navuke svojega nebeskoga Vstanovitela.

Sveti Francišek, redovni naš oča, poglej na svoje sine i hčere, blagoslovi nas, da bomo po tvojem zgledi lūbili rane Kristušove i da bomo zavolo te tūbezni pripravljeni sprejeti kakšesteč rane i nositi tūdi najžmetnejše križe v njegovo slavo i za zmago svete Materecerkve.

Žene i dekline naj se navčijo pripravlati dobre brezalkoholne jestvine i pijače. (Glejte knigo „Sad v gospodinstvi“, štero naj si priskrbi vsaka podružnica, po mogočnosti tudi posamični člani!)

11. Po vinorodnih kraja; naj preučuje i preračunava, kak bi se dao kakši drugi sad povati z vekšim vspehom kak vino. Goričanstvo naj bole slúži ljudskoj prehrani, nikak pa ne vničúvanji ljudstva!

12. Vstanovla naj brezalkoholne krčme i jedilnice.

13. Pazi naj, da se spunjavajo določbe i odredbe glede točenja alkoholnih pijač, krčmarskoga reda, nenravnosti, praklinjanja itd. Prelomitve tozadevajóčih predpisov naj javla taki okrajnomi glavarstvi ali „Svetoj Vojski“ v Ljubljani.

14. Zbira naj štatistiko o alkoholizmi v svojoj okolici.

15. Če je mogoče, naj napravi protialkoholno razstavo.

16. Bori naj se proti potratnosti v vsakom pogledu: proti zlorabi duhana, preobilnim veseliceam i dr. posebno proti plesi!

17. Navaja naj ljudi k šparanji i skromnosti i naj v te namen vstanovi „Čebelico“ (mala kasa), če je je šče nega; če je že, naj jo priporoča i podpira.

18. Povčuje i navaja naj ljudi, da bodo znali biti veseli brez pijančúvanja! Namesto da bi posedali po krčmaj, naj se ljudje zabavajo z lepim spevanjom, naj radi čtejo, ljubijo svojo domačijo i majo smiseo (razmevanje) za lepoto narave.

19. Delajo naj z vsov močjov na to, da se odpravi iz našega ljudstva ponočúvanje, nesramnost, sirovost i vsakše vrste razvúzdanost. Z vsov odločnostjov naj nastopajo kotrige proti grdomi preklinjanji i bogokunstvi. Bogokunce naj naznanijo okrajnomi glavarstvi, ki jih mora kaštigati.

20. Priporoča i pospešuje naj rabo duhovnih sredstev proti nezmernosti, štera so: zatajúvanje, molitev, svestva, duhovne vaje itd.

§ 5. Kotrige.

Kotrige podružnice so:

1. *Zdržniki* (abstinentje), ki ne pijejo nikših opojnih pijač. (I. stopnja).

2. *Trezniki*, ki ne pijejo nikše žganice, druge pijače pa vsigdar zmerno. (II.)

Dobrotniki se nikak ne zavežejo, a pomagajo s penezi treznostnomi gibanji.

§ 6. Sprejem i zbrisanje članov.

Sprejme se lahko vsakši, moški ali ženska, ki je spuno 14. leto i obećao spunjavati dužnosti dotične stopnje.

Vsakša kotriga se zaveže z lastnoročnim podpisom na „obveznici“, da bo spunjavala dužnosti tiste stopnje, za štero se je obvezala.

Zaveza (oblüba) vala najmenje za edno leto. Lehko se pa zaveže tüdi za dugši čas; če šče, za celo življenje. Ta „oblüba“ ne veže pod grehom, veže pa pod častnov rečjov.

Ka je menje od ednoga leta, je proba. Što se priglasí, naj bo bar tri mesece na probi. V tom časi mora spunjavati vse dužnosti, štere njemi nalaga njegova stopnja i članstvo sploh. Če je probo prestao, se sprejme za člana. Slovesen sprejem naj se vrši na Ivanje.

Što se pregreši proti pravilom, se oprvim pokara, obdrüгим izklüči, izklüčeni, ali ki izstopi, se lahko sprejmo pa samo ednok.

§ 7. Pravice i dužnosti kotrig.

Vsaka kotriga dobi v potrdilo sprejema izkaznico s pravili i znak, Svete Vojske (če ga plaća.) *Pravico* ma vdeležüvati se društvenih sestankov, občnih zborov i prireditäv, nositi znak, voliti i voljeni biti: pravico ma do vseh ugodnosti, štere more dati podržnica centrala. (Dale.)

Kalendarje Srca Jezušovoga so izišli: Vsebina vekša, kak lani i lepša. Krasna domaća igra i pripovesti so notri. Cena 6 Din., po pošti 50 par več. Dobijo se v uredništvu Novin v Črensovcih.

V uredništvu M. Lista v Črensovcih, Prekmurje, se dobijo kupiti:
1. Življenje sv. Martina püšpeka za 1 D. 75 p. 2. Življenje bl. Jezušekove Trezike po 5 Din. 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v polplatno vezana z rdećov obrezov po 12 Din., v celo platno vezana z zlatov obrezov 20 Din., v leder vezana z zlatov obrezov 25 Din.

Letošnji Marijini Listi se ešče vsi dobijo. Dali smo jih par sto falatov već štampati, kak lani Segajte po njih, ki jih še nemate. *Dev. Mariji na čast spünite, bogatci, jako lepo delo, če sirotam küpite M. List. Küšta samo 10 Din. na leto z kalendarom vred.* — *Dev. Mariji na čast žmetno najdete lepše opravilo, siromaki, kak či idete okoli i ponüjate Marijin List, da si ga düše naroćijo.* Vsi i bogatci i siromaki smo Marijina deca. **Vredništvo.**